

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

12. LISTOPADU 2017

Z obsahu:

Ráj - cíl naší naděje
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 25. října 2017
- strana 2 -

Blahoslavený
Evžen Bossilkov
Libor Rösner
- strana 4 -

Libanonský
patriarcha Raï:
Je nutné zdůrazňovat
právo uprchlíků
na návrat do vlasti
- strana 5 -

„Boží slovo
je mečem ducha“
- strana 6 -

Poražený protivník
Małgorzata Sołtyková
- strana 8 -

Ani oko nevidělo... (2)
F. J. Boudreaux SJ
- strana 10 -

„Já se dívám na Něho
a On se dívá na mne“
Raymund Fobes
- strana 12 -

Suma o darech
svatého Josefa (87)
- strana 13 -

Ráj - cíl naší naděje (Lk 23,33.38-43)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 25. října 2017 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazi bratři a sestry, dobrý den! Toto je poslední katecheze na téma křesťanské naděje, jež nás provázelo od začátku tohoto liturgického roku. A uzavřu je promluvou o *ráji* jako *cíli naší naděje*. „Ráj“ je jedním z posledních slov, která Ježíš pronesl na kříži, obrácen k dobrému lotrovi. Zastavme se na chvíli u této scény. Na kříži Ježíš není sám. Vedle Něho jsou napravo i nalevo dva zločinci. Možná, že někdo z těch, kdo procházeli kolem těchto tří křížů vztyčených na Golgotě, si oddechl a pomyslel, že byla konečně zjednána spravedlnost, když byli posláni na smrt takovíto lidé. Vedle Ježíše je také jeden kající zločinec,

který uznává, že si onen hrozný rozsudek zasloužil. Nazýváme jej „dobrý lotr“, který na rozdíl od druhého říká: Dostáváme jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali. (srov. Lk 23,41)

Na Kalvárii onoho tragického a svatého pátku Ježíš dovádí do krajnosti svoje vtělení, svoji solidaritu s námi hříšníky. Uskutečňuje tak to, co prorok Izaiáš řekl o trpícím Služebníkovi: „Byl započítán mezi zločince.“ (Iz 53,12; srov. Lk 22,37) A tam na Kalvárii se Ježíš naposledy setkává s hříšníkem, aby také jemu dokořán otevřel brány svého království. Je pozoruhodné, že je to jediné místo, kde se v evangeliích objevuje slovo „ráj“. Je-

žíš jej slibuje „ubožákovi“, který na dřevu kříže nalezl odvahu vznést k Němu tu nejpokornější prosbu: „Pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ (Lk 23,42) Neměl žádné dobré skutky, jimiž by se mohl prokázat, neměl nic, avšak svěruje se Ježíši, kterého označuje za nevinného, dobrého a tolik od něho rozdílného. Tato slova pokorné lítosti stačila k tomu, aby pohnula Ježíšovým srdcem.

Dobrý lotr nám připomíná, jaké je doopravdy naše postavení před Bohem. Jsme jeho dětmi, má s námi soucit a pokaždé, když Mu dáme najevo svůj stesk po jeho lásce, je odzbrojen. Na nemocničních

Pokračování na str. 7

Den Bible - tento významný den církve v ČR připadá na 15. listopad. Co nám říká? Zkusme odpověď najít v tomto čísle Světla. Snadno si zde ověříme známý výrok sv. Jeronýma: „Neznalost Pisma je neznalost Krista.“ Avšak zároveň si hlouběji uvědomíme, že tato neznalost je také neznalostí nepřítelů lidské duše - satana a oslabuje náš duchovní život zásadním způsobem.

Byt vyzbrojen Božím slovem, obsaženým v Bibli, znamená mj. vlastnit nepřemožitelnou zbraň Ducha Svatého, která se v průběhu věků ukázala jako velice účinná v zápase o spásu lidské duše. (str. 6-7) Kdo se žije slovem Božím, snadněji obstojí podle vzoru Ježíšova, když je pokoušen satanem. (srov. Mt 4,1-4) I proto je třeba vzít vážně časté výzvy ke každodenní četbě Bible, nejlépe četbě rozjímavé.

Konečně, chceme-li se něco dozvědět o tom, jak satan pokouší a dosahuje vítězství, nemusíme složitě hledat v teologické literatuře (ale i to nám bude k velkému duchovnímu užítku), neboť nám poslouží velice snadno právě Písmo svaté. Kolik v něm najdeme popisů satanova působení! Ale najdeme tam také druhou rovinu: jak Bůh nad satanem vítězí - a je to vítězství konečné. Právem můžeme o satanovi hovořit jako o poraženém protivníkovi.

Editorial

(str. 8-9) Je tedy Bible skutečně knihou křesťanské naděje: vedeme těžký boj se silným protivníkem, ale můžeme zvítězit, když s důvěrou trvale usilujeme o spojení s Bohem, který v Ježíši Kristu jednou provždy tohoto protivníka porazil.

Hovoříme-li o naději, pak máme jistě před sebou i konečný cíl naší naděje: život věčný v ráji. Jak ráj vypadá - vnímáno našimi lidskými smysly? Nevíme. Co však víme, je to, že budeme blaženě patřit na Boha, naše duše bude mít účast na božské přirozenosti, a to způsobem mnohonásobně vyšším, než toho lze dosáhnout na tomto světě. (str. 10-11) Předchůť ráje můžeme však zakusit svým způsobem právě i při rozjímavé četbě Bible. Kdo aspoň jednou přečetl celou Bibli, dá těmto slovům za pravdu. A nejedná se jen o první kapitoly knihy Genesis či o poslední knihu Nového zákona - Apokalypsu sv. Jana. Také to, co se nachází mezi tím, je neoddělitelnou součástí dějin spásy a jako celek nás uvádí do částečného poznání Trojjediného Boha (dokonalé bude až na věčnosti), jehož ráj jsme pro první hříšníci byli nuceni opustit, ale do stejného ráje skrze Boží nekonečnou lásku a milosrdenství se mů-

žeme po pozemském boji vrátit zpět. Měli bychom velmi dobře znát biblické poselství spásy...

Kdo dobře zná Bibli, mnohem hlouběji může proniknout i do tajemství Eucharistie a Ježíšovy přítomnosti v malém kousku proměněné Hostie. Je to obrovský dar, který nikdy nedokážeme dost dobře docenit! Ale neznamená to, že se mu proto máme vyhýbat. Naopak: setkání s živým Kristem v Eucharistii je pro člověka tou nejvěrnější předchůtí ráje a už zde na zemi zakoušením - byť nedokonalým - patření na Boha tváří v tvář. Proto bychom měli nejen číst Bibli, ale načerpanou znalostí bychom měli každodenním úsilím proměňovat v něco mnohem vznešenějšího - v duchovní setkání s tím, kdo je naším Stvořitelem, Vykupitelem i Utěšitelem. (str. 12)

Napneme-li v čistém žití za pomoci Panny Marie své duchovní úsilí pro co možná nejhlubší poznání Boha a budeme-li se často a s láskou s ním setkávat tváří v tvář, můžeme dosáhnout na vítězný věnec věčné slávy i přes úskalí a příkoří, která nám působí tento svět. Stejně jako to dokázal bl. Evžen Bossilkov. (str. 4-5) Potom budou o nás jednou s jistotou platit rovněž slova dnešního druhého čtení: „A pak už budeme s Pánem navždycky.“ A to je onen pravý cíl naší pozemské cesty.

Daniel Dehner

Podobenství, které Pán dnes vypráví, je součástí jeho závažných poselství o posledních věcech člověka. Připrav se na ně velkou usebraností a prosbou o pomoc Ducha Svatého.

Sleduj příběh deseti panen jako ná- zorný obraz toho, jaké je tvé postavení a tvé poslání, k němuž jsi povolán křtem svatým. Pán si tě pozval jako člena svého doprovodu, abys byl nositelem světla. Patřit k těmto vyvoleným je velká čest, ale nesmíš zapomínat, že toto vyznamenání je spojeno také s odpovědností. Pán na tebe spoléhá, proto tvé zařazení do slavnostního průvodu není důvodem k bezstarostnosti, nýbrž o to větší odpovědnosti a moudré a vynalézavé prozíravosti, abys byl připraven splnit své poslání za všech okolností.

Z jeho vyprávění se totiž dovídáš o smutné skutečnosti: celá polovina jeho vyvolených bere svůj úkol na lehkou váhu. Jestliže počáteční nadšení nevyvolá potřebnou změnu, nepřivede tě k větší horlivosti a připravenosti, nýbrž jen ukolébává falešné sebevědomí, stává se nakonec spíše škodlivým a nebezpečným. Nemáš i ty všechny důvody uvědomit si tu skutečnost, jak rychle ti dochází olej počátečního elánu a dobrých předsevzetí? Když se pro něco nadchneš, nenechej se unést planým citem a uvědom si, že tím se ještě nic nezměnilo a ničeho podstatného nebylo dosaženo. Je třeba počítat s usilovnou a soustavnou prací, s trpělivým čekáním, i když ti přitom někdy únavou padají víčka. Zůstaň trpělivý a připravený. Nejsou to pozvání, kdo určují Ženichův příchod, nýbrž je to jeho věc a jeho právo, a ty naopak máš myslet na to, aby až přijde, našel tě připraveného tam, kde máš být. On sice předem neohlašuje, kdy přijde, ale můžeš si být jist tím, že opravdu přijde.

Přichází Ženich, poďte mu naproti!

Dívej se nyní pozorně, co ta zpráva způsobí u podřimujících panen. Zatímco pro jedny z nich je to důvod k nepopsatelné radosti a jásotu, u druhých panen je tento tak dlouho a toužebně očekávaný příchod důvodem ke zděšení: jejich lampy vyhasly! Jak by se s nimi mohly zařadit do světelného průvodu? Kde vzít nyní potřebný olej? Opatřit si ho teď uprostřed noci už nebude snadné. Za této situace už

Výzva k bdělosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Bděte, protože neznáte den ani hodinu.

jim nemohou pomoci ani jejich družky. Nepokládej to za neochotu, že jim odmítají svou pomoc: prozíravé a věrné panny by tím ohrozily svůj vlastní úkol.

Nespoléhej proto na to, že se s někým „svezeš“, nespoléhej na své dosavadní postavení, dlouholetou příslušnost k nějaké třeba i svým způsobem privilegované skupině či hnutí. To nikomu nezajišťuje, že se nemůže ocitnout v nečekaných nesnázích. Nespoléhej na to, že nějaké řešení se vždycky najde. Raději i uprostřed té největší duševní pohody a prožívané radosti počítej s tím, že se může dostavit selhání, které vyústí v nenapravitelnou situaci, a dveře Boží milosti a přízně ti mohou zůstat neodvolatelně zavřeny.

Pošetilé panny tloučou na dveře: *Pane, otevři nám!* Ještě před krátkou dobou byly tyto dveře pro ně dokořán otevřeny. Jak snadno mohly vstoupit do zářící hodovní síně, kde jsou pro ně připravena místa! Stačilo, aby byly včas připraveny jako jejich moudré a prozíravé družky.

Bohužel dostávají odpověď, kterou se naplňuje jejich nelitostný osud: *Neznám vás!* Ano, slyšíš dobře. Ten nejaskavější a nejdobrotivější Pán umí vyslovit také taková tvrdá a neúprosná slova. Celé toto podobenství ti Pán stává před očima právě proto, aby tě včas upozornil, že své křesťanské povolání musíš brát velmi vážně. Každá lehkomyšlnost a vlažnost tě může nepřijmně, a dokonce i nenapravitelně zaskočit.

Bůh je stejně tak dobrotivý jako spravedlivý. Nepodléhej pokušení vytvářet si jednostranný a nepravdivý obraz o Ježíši, kterému postačí prozpěvovat *Pane, Pane!*

Nebude-li tvůj život zářit skutky obětavé lásky a opravdové spravedlnosti, které od tebe Pán očekává, nemůže tě potřebovat a nebude tě ani znát. Boží láska a milosrdenství nás vybízejí k důvěře, nikoliv však k pohodlné lehkomyšlnosti, vlažné povrchnosti a opovážlivému spoléhání. Jestliže nám jednou odpustí náš hřích, není to návod, abychom jej opakovali,

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 6,12–16

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. čtení – 1 Sol 4,13–18

Nechceme vás nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My žijí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž

Dokončení na str. 9

ale abychom se ve vděčné lásce a činné horlivosti stále více spojovali s Bohem.

Proto se vžij do situace družiček, které byly pozvány na svatbu, a nakonec zůstaly samy ve tmě před zavřenými dveřmi, aby tě tento jejich bolestný zážitek včas varoval před podobným osudem. Je možné slyšet od Ženicha něco horšího než *Neznám tě?*

Ta slova mohou uslyšet i ti, kteří s ním jedli a pili a v jeho jménu činili mnoho zázraků⁽¹⁾, jestliže do poslední chvíle nezachovají jeho slovo.

Nežádej od Pána, aby změnil svou přísnost, ale ty sám změň rychle a rozhodně, co můžeš a máš změnit: míru své trvalé připravenosti na jeho příchod. I ta jeho slova, která se ti zdají přísná, jsou ve skutečnosti slova lásky: Nevaruje tě, aby tě strašil, ale aby vyburcoval tvou horlivost. Velice mu záleží na tom, abys jej doprovodil do hodovní síně s lampou jasně zářící, jen olej do své lampy si musíš včas připravit sám.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 7,23; Lk 13,27–28.

Blahoslavený Evžen Bossilkov

Když Bulhaři, jak známo, kroutí hlavou, říkají tím „ano“, a když přikyvuji, myslí tím „ne“. Má to údajně původ ve středověku, kdy jim Turci vyhrožovali smrtí, pokud nezapřou Krista a nedají najevo, že hodlají přestoupit na islám. A tak kývali na znamení souhlasu, avšak mysleli tím pravý opak. Ve 20. století žil muž, jenž i pod pohrůžkou smrti odmítl Krista zapřít a předstírat, že tak učinil. Muž, jehož „ne“ bylo opravdu „ne“ a jenž za to zaplatil životem – blahoslavený Evžen Bossilkov.

Narodil se 15. listopadu 1900 v bulharské vesnici Belene. Jeho rodiče byli zbožní rolníci žijící v perspektivách věčnosti. Vincenc, jak se původně jmenoval, se jako malý chlapec málem utopil v dravém proudu Dunaje. Zachránění přičítala jeho matka zázraku, a proto syna obětovala Panně Marii. V 11 letech jej rodiče přivedli do internátu vedeného bratry pasionisty v Oreszi. Po dvou letech vstoupil do malého semináře v Ruse, následně putoval až do dalekého belgického Katrijku, kde měl díky svému nadání pokračovat ve vzdělávání. Duch pasionistů mu učaroval, proto vstoupil v roce 1919 do jejich noviciátu v Ere a přijal i nové jméno – Evžen od Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Rok nato složil řeholní sliby, a jelikož byl opravdu velice nadaný, představený jej poslal studovat nejprve do Mooku, poté do Wezembeeku a nakonec do bulharského Ruse. Později ještě studoval v Orientálním papežském institutu, kde obhájil doktorát. Ke jménu pod doktorskou práci už tehdy připisoval „P.“ jako páter, neboť v roce 1926 byl vysvěcen na kněze. Sloužil pak jako farář v katedrále v Ruse a biskupský tajemník. V roce 1934 dostal nové farářské místo v Bardarském Geranu, kde vydržel až do roku 1947.

Rozvinul zde působivou činnost, již budoval nejen hmotně, ale i duchovně. Vystavěl kostel a faru, zasloužil se o vy-

Blahoslavený Evžen Bossilkov

stavění školy cizích jazyků a hřiště. Vytrvale zpovídal, katechizoval děti, mládež i dospělé, neochvějně z kazatelny hlásal pravdy Boží. U příležitosti 250. výročí tzv. čiprovského povstání, tj. povstání katolíků proti turecké nadvládě v roce 1688, které Turci neobyčejně krvavě potlačili, pronesl dva veřejné projevy, ji-

miž se stal známým po celé zemi. Pak vypukla II. světová válka a P. Evžen poskytl útočiště a úkryt stovkám židovských rodin, případně jim oboje zprostředkoval přes třetí osoby.

Když v roce 1946 umřel nikopolský biskup Damian Theelen, byl P. Evžen ustanoven nejprve jako biskupský vikář a rok nato byl vysvěcen na biskupa. Stalo se tak 7. října 1947.

Jako ordinář se musel potýkat už nejen s běžnými problémy, jež s sebou život přináší, ale i se vzrůstající agresí ze strany nových komunistických mocipánů. Bulharsko totiž stejně jako jiné země střední a východní Evropy připadlo díky jaltským dohodám SSSR a stalo se jeho satelitem. A bulharští soudruzi nezháleli a vystoupili vůči svým třídním nepřátelům hned zkraje pěkně zoztra.

Zakázali kupříkladu jakoukoli činnost všech katolických spolků a organizací, vyhnali ze země zahraniční kněze, včetně papežského legáta, a ty místní zatýkali, zestátnili veškerý církevní majetek. V nastalé tíživé situaci posiloval biskup Evžen Bossilkov své svěřené stáde, seč mohl. Zajížděl mezi věřící do farností, osobně se s nimi stýkal a vedl lidové misie, bránil nespravedlivě vězněné politické vězně a obecně se zastával těch, kterým nový režim ubližoval. Nepřestal ani v hlásání pravdy z kazatelny a v kritice protináboženských postupů komunistického režimu, ačkoli se k němu doneslo, že bolševici jen čekají na záminku k jeho zatčení. „*Bůh nad námi bdí, bez jeho svatě vůle nám nepadne z hlavy ani vlas,*“ utěšoval ty, kteří se o něj strachovali.

Papežovo videoposelství do Fatimy: Nemějte strach a modlete se růženec

Ve Fatimě se konala mezinárodní pouť na připomínku stého výročí zdejších mariánských zjevení. Papež František oslovil desítky tisíc tamějších poutníků prostřednictvím videoposelství, které bylo promítnuto na prostranství Cova da Iria:

„Draží bratři, dnes, kdy slavíte sté výročí zjevení Panny Marie Fatimské, vás

chci pozdravit a požehnat. Stále si nosím v srdci vzpomínku na svoji návštěvu a požehnání, kterého se ten den mně a církvi dostalo od Panny Marie. Nikdy nemějte strach, Bůh je mnohem lepší než všechny naše ubohosti a velice nás miluje. Pokračujte v cestě a nikdy se nevzdalujte od Matky. Podobně jako dítě, které se s matkou cítí v bezpečí, cítíme se i my v bezpečí

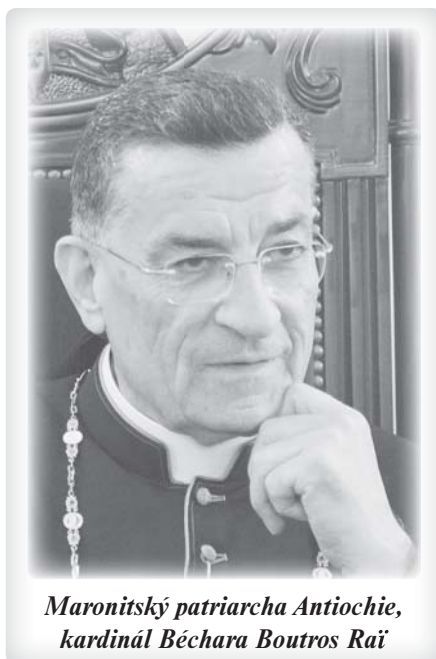
po boku Panny Marie, která je naší jistotou. Nakonec bych vám chtěl dát jednu radu: nikdy se nepřestávejte modlit růženec, recitujte růženec, jak o to Ona sama žádala,“ řekl papež František účastníkům večerní bohoslužby ve Fatimě a spolu s udělením požehnání je požádal, aby se za něho modlili.

www.radiovaticana.cz, 14. 10. 2017

Libanonský patriarcha Rai: Je nutné zdůrazňovat právo uprchlíků na návrat do vlasti

Hluboké obavy o kulturní i politickou identitu své země vyjádřil maronitský patriarcha Antiochie, kardinál Béchara Boutros Rai. Při společné audienci východních patriarchů a arcibiskupů větších měl 9. října možnost promluvit o problémech Libanonu s papežem Františkem. Setkání, které zahájilo plenární zasedání Kongregace pro východní církve, probíhalo podle modelu přijatého pro návštěvy *Ad limina*, a odvíjelo se tedy v otevřeném dialogu.

„Poděkoval jsem Svatému otci za jeho vystoupení ve prospěch míru, ukončení války a uprchlíků. Řekl jsem však také Svatému otci, že je zapotřebí, aby jeho hlas spolu s hlasem Svatého stolce byl stále silněji slyšen a vedl k ukončení války a k návratu uprchlíků. Jejich právem – jakožto občanů – je vrátit se do vlasti a zachovat svou

Maronitský patriarcha Antiochie, kardinál Béchara Boutros Rai

vlastní kulturní a občanskou identitu. Načrtl jsem také velké nebezpečí, které v současnosti hrozí Libanonu, protože velký konflikt mezi sunnity a šíity, který probíhá na Blízkém východě, ovlivňuje veškerá vnitrostátní rozhodnutí. Největší problém, jemuž musíme čelit, spočívá v tom, že jsme přijali jeden milion 700 tisíc syrských uprchlíků, kteří se připojili k půl milionu Palestinců. Uprchlíci tedy tvoří více než polovinu obyvatel Libanonu. Po lidské stránce jsme s nimi solidární. Nicméně v dlouhodobé perspektivě představují pro Libanon veliké nebezpečí a hrozbu. Je tedy nutné, aby válka skončila, byl nastolen mír a ti lidé se mohli vrátit do své vlasti,“ řekl o svém rozhovoru s papežem Františkem libanonský kardinál Béchara Boutros Rai.

*Zdroj: www.radiovaticana.cz,
14. 10. 2017*

V létě roku 1952 mu komunisté předložili dokument týkající se veřejné odlučky bulharské církve od Říma. Biskup Bossilkov však řekl rezolutní „ne“ a myslil tím opravdu „ne“.

Reakce vládních struktur na sebe nenechala dlouho čekat. Dne 16. července byl za nejasných okolností zatčen během dovolené nedaleko Sofie. Každopádně spolu s ním skončilo v kasematech bolševických žalářů 40 dalších kněží nepohodlných režimu. Až 2. září se mohli Bulhaři dočíst v ranních novinách o obviněních, jimiž jej vyšetřovatelé zahrnuli. Jejich zastřešujícím tématem byla velezrada. Jedním z vykonstruovaných obvinění bylo i nařčení z nedovoleného ozbrojování – jako důkaz posloužily dvě pistole zabavené z výstavy na jedné katolické škole. Měly prý být použity pro potřeby podvratné katolické organizace, kterou biskup zřídil a vedl...

Neohrožený biskup byl při vyslyšení pochopitelně podroben krutému mučení, jak fyzickému, tak psychickému. Od 29. září do 3. října pak proběhl stejně fraškovitý proces jako v dalších lidově demokratických zřízeních, zakončený – jak jinak – udělením trestu smrti pro biskupa Bossilkova:

„Soud odsuzuje obžalovaného Evžena Bossilkova k trestu smrti zastřelením

a propadnutí veškerého jeho majetku. [...] Doktor Evžen Bossilkov, katolický biskup, vystudoval teologii v Itálii a byl školen Vatikánem pro účely kontrarevoluční a špiclovské činnosti. Je jedním z čelních představitelů konspirační katolické organizace. Byl v kontaktu s diplomaty imperialistických mocností, kterým poskytoval přísně tajné informace. Obžalovaný svolává diecézní rady, na nichž padají rozhodnutí mající za cíl boj s komunismem prostřednictvím přednášek na náboženská témata, které probíhají v Bulharsku pod pláštikem tzv. misii. Proti rozsudku se nelze odvolat.“

Datum smrti bylo stanoveno na 11. listopad. V jakém rozpoložení očekával popravu, svědčí slova řečená jednomu z příbuzných: *„Nedělejte si o mne starost. Bůh mě už zahrnul svou milostí. Zůstal jsem věrný Kristu a jeho církvi.“* Bezesporně jej posilovaly hluboká víra a vřelý vztah k Panně Marii, možná si i opakoval svá vlastní slova z jedné rekolekce, jež uděloval: *„Skutečně nelze zůstat lhostejným tváří v tvář tak úžasné nádheře a čistotě Panny, tak veliké lásky a obětivosti Matky, takové trpělivosti a poslušnosti Snoubenky bolesti.“*

V noci osudného dne, přesněji ve 23.30, byl biskup Bossilkov zastřelen na dvoře sofijského vězení. Jeho tělo bylo vhozeno do hromadného hrobu spolu

s dalšími popravenými. Není bez zajímavosti skutečnost, že okolnosti ani datum smrti bulharského mučedníka nebyly dlouho známy. Vypluly na povrch až v roce 1975, kdy Vatikán navštívil bulharský ministr zahraničí a papež Pavel VI. jej o odhalení události posledních okamžiků biskupa Bossilkova výslovně požádal.

Blahoslavený Evžen Bossilkov

Další proces týkající se biskupa Bossilkova proběh o čtyři desetiletí později a měl přídomek beatifikační. Závěrečný verdikt tohoto procesu vynesl 15. března 1998 papež Jan Pavel II. a zněl: *„Prohlašujeme biskupa Evžena Bossilkova za blahoslaveného.“* Až rok poté byl ve své vlasti plně rehabilitován...

„Boží slovo je mečem ducha“

Na více místech v Bibli, zvláště v Novém zákoně, nacházíme symbolický obraz meče pro Boží slovo. Ve skutečnosti je to nezbytná zbraň k obraně, k osvědčení a k vykonání svědectví. Toto srovnání má také prorocký rozměr, který bychom měli pochopit.

Boží slovo

Není možné být křesťanem a Boží slovo úmyslně neznat, protože na něm je založena naše víra. Abychom mohli žít svoji víru, je nutné znát podstatu této víry. Ovšemže není dáno každému, aby byl velkým teologem nebo exegetou (vykladačem Bible). My všichni máme zvláštní, navzájem se doplňující schopnosti, které máme používat. Naše víra má být vyživována Božím slovem, které máme pravidelně číst a v modlitbě studovat. Bůh nám nepřenechal tento poklad, abychom jej schovali do šuplíku.

Svým slovem k nám mluví Bůh, vede nás a osvěcuje a živí náš duchovní život, abychom žili v milosti a v lásce a šli cestou k věčnému životu. Skrze Boží slovo zůstáváme v celé pravdě. Jestliže máme znalost tohoto neporovnatelně moudrého a osvěčujícího slova, nepotřebujeme hledat jinde, protože pak jsme naplněni. Jistě, je normální, že se budeme informovat a vzdělávat také jinou četbou. Četbou, která nám pomůže oslavovat Boha v našem životě a lépe rozumět jeho vůli. Čím více známe Boží slovo, o to lépe se jím budeme moci bránit proti přicházejícím útokům. Lidem dobré vůle, kteří nemají žádnou znalost o tomto daru Božím, můžeme podávat osvětlení jednoduchým, v Písmu svatém zakotveným svědectvím. Nejde o to, něco vnucovat. To by bylo proti vůli Pána, který nám dal svobodu. Jde jednoduše o to, abychom se nestyděli, že jsme křesťané, a abychom ve vhodném okamžiku a v celém našem životě vydávali svědectví o své víře. Proto je potřebné být věrný slovu Božímu a jeho pokynům, čímž se mu pokusíme stále více rozumět, zvláště prostřednictvím církve. Svým slovem mluví Bůh ke každému z nás osobně a dává nám poznat naše povolání, svoji vůli a všechny divy.

Meč, Boží slovo

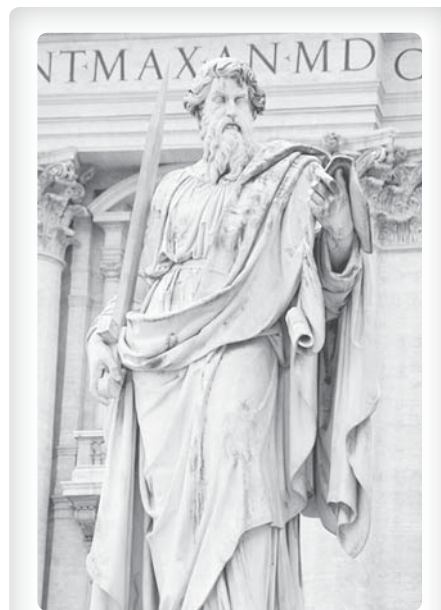
Pojem „meč“⁽¹⁾ se používá všeobecně, když se označuje zbraň (v Bibli se vyskytu-

je více než 400krát). Proto vyjadřuje svoji symbolikou boj. Vytváří se tak paralela ke slovu Božímu, které je naší zbraní, jíž se bráníme (Kristus použil Boží slovo na poušti proti satanovi), a musíme bojovat, abychom je uchovali v našich srdcích neporušené. Musíme bojovat, abychom se bránili proti omylu. Musíme bojovat, aby spravedlnost, pravda, mír, láska, které reprezentuje, zvítězily. Je to mírový boj. Boží slovo je dvoječný meč, protože proniká srdce a proměňuje je. Umožňuje starému, hříchem znetvořenému člověku, aby se milostí obnovil a začal vést nový život. Z tohoto důvodu řekl svatý apoštol Pavel: „Neustále držte v ruce štít víry, díky němuž budete moci uhasit Zlovolníkovy ohnivé šípy; nakonec přijmete také přilbici spásy a meč Ducha, to znamená Boží slovo.“ (Ef 6,16–17) Na jiném místě říká jiný služebník Boží: „Živé je totiž Boží slovo, je účinné a ostřejší než jakýkoli dvoječný meč, proniká až k místu, kde se dělí duch a duše, klouby a morek, může soudit hnutí a myšlenky srdce.“ (Žid 4,12)

Každý člověk, který je vnitřně vyzbrojen slovem Božím, má sílu Ducha Svatého, nepřemožitelnou zbraň, která v průběhu věků ukázala různými znameními a divy svoji moc. Můžeme si jenom připomenout život Mojžíšův a všechno to, co konal na příkaz Pána, nebo vzpomeňme si na život proroků atd. Pomysleme jenom na zázraky, které vykonal náš Pán Ježíš Kristus: uzdravení, vysvobození, vzkříšení, moc nad živly a hmotou, odpouštění hříchů, obrácení srdcí... Buďme si proto vždy vědomi, že Boží slovo, které působí v našich srdcích, působí na našich rtech, koná zázraky a osvěcuje svět. Děje se to ovšem milostí Boží.

Z jeho úst vycházel ostrý meč

Zabýváme se teď prorockým rozměrem, o němž je řeč v tajemných zjeveních. Jan je sestavil na příkaz Pána, aby nás osvětil a varoval. Prorocká slova Boží

Svatý Pavel
(Řím, Svatopetrské náměstí)

se nesmí nikdy brát na lehkou váhu. Právě naopak: Máme k nim být pozorní, jako hlídači, když dostanou zprávu.

Zj 19,13–15: „A jeho jméno? Slovo Boží. Nebeská vojska za ním jela na bílých koních, oděná v čistě bělostném plátně. Z jeho úst vychází ostrý meč, aby jim pobíjel pohany; on jim bude vládnout železným žezlem.“ (srov. Jan 12,31–32)

Toto vidění popisuje Ježíše Krista, který svým slovem pravdy a spravedlnosti zřídí království Boží. Vícekrát nám tato kniha popisuje Pána, z jehož úst vychází ostrý meč. On je toto Slovo, toto Slovo Boží (srov. Jan 1,1–18). To zjevení, o kterém teď v tajemném Zjevení jde, se vztahuje na to, co se nazývá prvním eschatologickým bojem, tím bojem, který vede satan, ta šelma a falešný prorok, proti Synu Božímu, proti Kristu, proti církvi a proti všemu, co nepřijalo znamení šelmy. Plášť Vykupitele, Krále králů a Pána pánů (Zj 19,16) je nasáklý krví, protože On vydal svůj život za všechny lidi a protože byla jeho církev pronásledována, zvláště za časů antikrista. Onen text nám také říká, že Pán přijde, aby soudil (Zj 19,11). Tento odstavec nepopisuje poslední soud, o kterém je řeč později (Zj 20,11). Přesto po katastrofách a ničemných poblouzněních, která jsou předtím v Apokalypse oznámena, nastane soud. Očividným a strach vzbuzujícím způsobem učiní Pán konec ohavností d'ábelského paktu se šelmou, an-

tikristem, s jeho přísluhovači a proslulou nevěstkou... Svým slovem zvítězí a bude soudit Bůh, Vykupitel. Jde zde o parusii? Jenom Bůh sám to ví. Chraňme se tedy před falešnými proroky a falešnými mesiáši a jinými osobami, které lstí a nátlakem chtějí vnutit falešný mír. Chraňme se také před náboženským podvodem, autoritářskými virami a jinými zhoubnými diktaturami. Oni budou bojovat proti vyslancům Pána (Zj 11) a celé církvi, která ještě zůstane věrná (srov. Zj 17,6). Při čtení tohoto odstavce o posledním soudu jsem pomyslel často na proces, který se konal v Norimberku (po 2. světové válce) – ale na celosvětové úrovni, po zářivé manifestaci přítomnosti Pána, který bude až do konce světa se svou církví (Mt 28,20). Jsou tyto události ještě daleko? Podle mého přesvědčení nejsou a naplní se ještě v této generaci. Existuje velký počet znamení doby a prorocké a historické shody nás varují, abychom byli stále připraveni a bděli ve víře a v modlitbě (srov. Lk 21,36). A existuje tolik znamení, zjevení Panny Marie, která nás vyzývá po několik desetiletí k modlitbě, k obrácení srdce a života...

Lidé, kteří tento čas ohlásili, byli svaťořečení (sestra Faustyna, Anna Kateřina Emmerichová...). Ale co přijde po tomto zásahu Božím? Nadejde čas, kdy všechny národy uznají, že Ježíš je Mesiáš a Slovo Boží. Lidé budou vědět, že církev je ochránkyní svaté nauky a že se v ní jednoduše, ale silným způsobem rozdávají díla Boží, milosrdenství a milost se rozvíjejí nesrovnatelně. Ano, přijde čas, v němž v srdcích mnohých lidí se víra znovu rozvine, čímž se změní mnoho věcí. Slovo Vykupitelovo osvítí všechny národy a povede je. Opravdu, Ježíš kraluje už teď v srdcích svých věrných věřících. Jeho království nepřijde z tohoto světa, nýbrž z nebe (Jan 18,36), aby je lidé na tomto světě přijali a jemu podřídili svůj život. To je také naše naděje. To je vůle Pána Ježíše, který nás učil modlit se a přitom mluvit k Otci na nebesích: „Posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.“ (Mt 6,9–10) Když celá církev prosí, aby přišlo na zem Boží království, pak to dělá proto, že věří, že skutečně přijde. A cožpak Ježíš neřekl v blahoslavenstvích: „Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou za úděl

zemi“? (Mt 5,4) Jak je to možné, že tolik věřících a tolik kněží nevěří, že Boží království přijde na zemi? Proč se modlíme Otčenáš, když nevěříme, že se naše prosba splní? Není udivující, že se v naší době děje jenom málo zázraků. Proč se Písmo svaté popírá a je vykládáno klamně, nebo dokonce kacířsky? Cožpak nás Ježíš neučil: „Čiňte pokání, neboť nebeské království Boží je zcela blízko“? (srov. Mt 4,17; 6,33; 10,7; 13,19; 13,24.31.41 a jinde) Nebo u Lk 17,21: „Neboť ejhle, Boží království je mezi vámi.“ A u Mt 12,28 se říká: „...pak tedy přišlo Boží království k vám.“ V Novém zákoně se mluví více než 110krát o říši nebo o království Božím. Tím se ovšem označuje ráj, nebo jako sídlo Boha, svatých a vyvolených. Náš konečný život je v nebi, protože jsme zde na zemi jenom na krátkou dobu. Jde přece také o ono království, které k nám přišlo v Je-

žíši Kristu. Toto království je přítomno v srdcích těch, kteří přijali Ježíše. Je ve věřící církvi. Máme proto věřit a doufat, že se toto království rozšíří na celou zemi. Ale to nastane teprve po velkém trápení... Nemějme strach! Naše naděje je v Bohu. Když zůstaneme v něm, pak žijeme v našich srdcích už teď životem nebes. Duch Svatý, který žije v nás a v celé církvi, ohlašuje přítomnost Pánovu. (srov. Zj 22,20)

Maranatha, přijď, Pane Ježíši!

*Z Maria heute 6/2017 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

- (1) „Dvoječný meč“ (řecky: *rhomphai*) – srov. Zj 1,16; 2,12.16; 19,15.21. „Meč“ (řecky: *makhaira*) – srov. Ef 6,17; Mdr 18,15; Iz 49,2; Žid 4,12.

Ráj – cíl naší naděje

– dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

pokojích a ve vězeňských celách se nesčetněkrát tento zázrak opakuje. Neexistuje člověk, jakkoli by žil špatně, jemuž by zbývalo jenom zoufat a byla mu upřena milost. Před Bohem stojíme všichni s prázdnými rukama, trochu jako celník, který v onom podobenství zůstal stát vzadu v chrámu, aby se modlil (srov. Lk 18,13). A pokaždé, když nějaký člověk při posledním zpytování svědomí svého života objeví, že jeho deficit značně převyšuje jeho dobré skutky, nemá klesat na mysl, nýbrž svěřit se Božím milosrdenství. To nám dodá naději a otevře naše srdce!

Bůh je Otec a do poslední chvíle čeká na náš návrat. Marnotratnému synovi, který začne vyznávat svoji vinu, zavře Otec objetím ústa (srov. Lk 15,20). Toto je Bůh a takto nás má rád!

Ráj není pohádkové místo, ba ani čarovná zahrada. Ráj je objetí s Bohem, nekonečnou Láskou, kam vstupujeme díky Ježíšovi, který za nás zemřel na kříži. Kde je Ježíš, tam je milosrdenství a štěstí; bez Něho panuje chlad a temnota. V hodině smrti říká křesťan Ježíšovi znovu: „Pamatuj na mě.“ A kdyby už neexistoval nikdo, kdo na nás pamatuje, Ježíš je tam, vedle nás. Chce nás přivést na to nejkrásnější

místo, které existuje. Chce nás tam přivést s trochou nebo množstvím dobra, které v našem životě bylo, aby nebylo ztraceno nic z toho, co On již vykoupil. A do Otce domu přinese i všechno to, co v nás ještě potřebuje být vykoupeno: nedostatky a pochybení celého života. Toto je cíl naší existence, aby totiž všechno bylo naplněno a proměněno v lásce.

Pokud tomu věříme, smrt nám nepůsobí strach a můžeme doufat, že budeme z tohoto světa odcházet s nadějí, v poklidu a s velkou důvěrou. Kdo poznal Ježíše, nebojí se už ničeho. A budeme také moci opakovat slova, která stařec Simeon, požehnaný setkáním s Kristem, pronesl na sklonku svého života prožitého v očekávání: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu.“ (Lk 2,29–30) V tom okamžiku už konečně nebudeme potřebovat nic a nebudeme už vidět matně. Nebudeme už plakat zbytečně, protože všechno pomínulo, včetně proroctví i poznání. Láska však ne, ta zůstane, protože „láska nikdy nepřestává“ (1 Kor 13,8).

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Poražený protivník

Je velmi strašný, ale nemáme se ho bát. Je třeba znát jeho taktiku, ale nesmíme na něho soustřeďovat svoji pozornost. Je protivníkem, jehož útokům člověk sám nemá šanci vzdorovat, leda když setrvává při svém Obránci.

Tím odpůrcem je satan – bytost duchová, nemající tělo, ale působící reálně v našem světě – bytost, kterou nemůžeme znevažovat. A tím více není možné pochybovat o její existenci. V hebrejském jazyku výraz „satan“ znamená „žalobce“, „hassatan“ – „odpůrce“, „protivník“. V řeckém jazyku zase „d’ábel“ (diabolos) znamená „obviňovatel“, „pomlouvač“. Ta jména zlého ducha přiléhavě vystihují jeho rysy a úsilí zaměřené proti Bohu a člověku.

Znamý odedávna

Satanovo působení je popsáno na stránkách Bible. Stojí za to sáhnout po dvou významných úryvcích, které ukazují strategii zlého ducha. Prvním je samozřejmě scéna pokušení Adama a Evy v ráji (srov. Gn 3,1–24). D’ábel, mistr lsti, zasel do srdce člověka nedůvěru vůči Bohu a pochybnost, zda Bůh skutečně chce pro člověka dobro. Satan se snaží zavést milované děti Boha na cestu vzpoury, kterou se on sám dříve vydal. Pokouší první rodiče tím, po čem sám touží – být jako Bůh. Zlý duch namlouvá, že není pravda to, co říká Bůh – že největším neštěstím pro člověka je hřích, ale že teprve hřích nám dá plnost štěstí: „Otevrou se vám oči a budete jako bohové, kteří znají dobro a zlo.“ (Gn 3,5) Satan nám namlouvá, že to my sami, a ne Bůh, musíme rozhodovat o tom, co je dobré a co zlé.

Eva udělala velikou chybu, když vstoupila do jakéhokoliv dialogu se zlým duchem, uvěřila jeho slovu a postupovala podle jeho návodu. Jiný úryvek Písma svatého ukazuje, že dokonce ani Pán Ježíš, když ho d’ábel pokoušel, se s ním nepustil do diskuse, ale každému pokušení se postavil citováním slova Božího (srov. Mt 4,1–11). Ježíš dává příklad, že pouze jeho silou jsme schopni odolat satanskému útoku.

Není člověka, který by byl osvobozen od d’ábelského pokušení (ačkoliv Zlý působí skrytě a snaží se neprozradit). Okamžité odmítání pokušení je nejlepší meto-

dou boje proti nim. Poučují o tom rovněž církevní otcové, poustevníci a svatí – odborníci ve vedení duchovního boje.

Otec lži

Evangelista Jan zapisuje slova Pána Ježíše, který d’ábla nazývá „otcem lži“ (srov. Jan 8,44). Tomu lháři se nedá věřit. Nesmí se ani naslouchat jeho našepťávání, protože on je nekonečně inteligentnější a zběhlejší než člověk. Satan každého člověka pokouší vlastním způsobem. Vybírá nejslabší bod a udeří přesně do něj. Taktiku přizpůsobuje člověku, ačkoliv pod nejrůznějším „balením“ skrývá od věků tatáž pokušení: vlády, bohatství, potěšení a mnoha jiných. Zlý využívá lidské slabosti, obzvláště pýchu a strach, také i různá zranění, nebo nabízí lehká a rychlá řešení, která pomíjejí Boha a jeho přikázání a mají člověku zabezpečit štěstí. Takové směřování za pokušeními může přinést krátkodobé uspokojení, ale

ve skutečnosti uvolňuje lavinu dalších pokušení a dovádí člověka do bahna hříchu, ničí vztah s Bohem a s druhým člověkem. Hřích vždy činí nešťastným, člověka ničí, odevzdává ho do strašlivého otroctví zlých duchů a přivádí na cestu do pekla.

D’ábel představuje hřích jako něco atraktivního a dobrého pro člověka, podouvá stále další lži. Lži o Bohu, kterému je lhostejné zlo a utrpení ve světě, který dává člověku zákazy, aby ho udělal nešťastným. Další lež: o člověku, který má poslouchat jedině sebe, ne Boha. D’ábel rozněcuje lidskou pýchu a sobectví tím, že mu všechno patří a že to, co chce, musí získat za každou cenu. Satan se také představuje jako silnější, opravdovější než Bůh, že může splnit touhu člověka, osvobodit ho od Božích omezení. Tyto lži stále svádějí mnoho lidí.

Nakonec má d’ábel připravený ještě jeden podvod. Když už poníží člověka pohrouženého v hříších, ještě mu podsouvá myšlenku, že pro něho není záchrany. Satan klame, že člověk už je tak špatný, že Bůh mu už jeho hříchy neodpustí. Za každou cenu nechce dopustit, aby se hříšník obrátil na milosrdného Boha a přijal dar odpuštění hříchů. Ježíš Kristus ve své smrti a zmrtvýchvstání nám odpustil všechny hříchy. Jestliže se upřímně vyzpovídáme ve svátosti pokání, Pán Ježíš tehdy učiní zázrak odpuštění našich hříchů. Provede nás z duchovní smrti do radosti zmrtvýchvstání. Duše člověka se tehdy stane znovu čistá. Pán Ježíš zve každého, aby se svěřil zázračnému působení jeho milosti: „I kdyby duše byla jako mrtvola v rozkladu a lidsky vzato by vzkříšení bylo nemožné a všechno by bylo ztracené, u Boha tomu tak není, zázrak Božího milosrdenství křísí tuto duši zcela úplně.“ (Svatá s. M. Faustyna Kowalská: *Deníček*, 1448)

D’ábel není tak hrozný?

Dnes se na zmatku a šíření nepravdy o tématu zlý duch podílí popkultura. Satan v ní bývá představován jako fascinující osoba, silná, mající moc, nebo také jako osoba, která udělala chybu, a Bůh ji odmítl. Jindy je d’ábel směšný, a dokonce sympatický a neškodný rohatý vtípaček. Jenomže pravda o satanovi je docela jiná.

Katolická církev definuje a předává nám závažnou pravdu o satanovi: „D’ábel (...) a další zlí duchové byli stvořeni

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Bohem od přirozenosti jako dobří, ale sami se učinili zlími.“ (Lateránský koncil, r. 1215) Podobně *Katechismus katolické církve* uvádí: „Satan nebo ďábel a ostatní zlí duchové jsou padlí andělé, protože svobodně odmítli sloužit Bohu a jeho plánu. Jejich rozhodnutí proti Bohu je definitivní. Snaží se strhnout člověka do své vzpoury proti Bohu.“ (KKC 414) Nebo: „Jestliže hřích andělů nemůže být odpuštěn, pak je tomu tak pro neodvolatelný charakter, který má jejich rozhodnutí, a ne pro nedostatek nekonečného Božího milosrdenství.“ (KKC 393)

Masová kultura se přičinila o vytváření nepatřičných postojů vůči postavě satana: fascinace, strach nebo zesměšňování. Žádný z nich není správný. Každý pokus ovládnout démona nebo ho využít ke svým cílům končí vždycky tragédií. Ani postoj plný strachu není správný, poněvadž soustřeďuje myšlení člověka na zlého ducha a spočívá ve lži, že ďábel je silnější než Bůh. Znevažování satana nebo nevíra v jeho existenci jsou rovněž zhoubné. Zlý duch chce působit ve skrytosti – tehdy je nejskutečnější a může napáchat největší škody v duši člověka. Jeho cílem totiž není spoutat člověka (zde mohou přijít na mysl vykonstruované filmové obrazy osoby mluvící nelidským hlasem, obdařené nadlidskou silou, jejíž tělo se kroutí nepřirozeným způsobem). Satanovým cílem je odsouzení člověka, čili přivést ho k věčné smrti v pekle. Je třeba zdůraznit, že tzv. projev zlého ducha, který se děje nejčastěji v průběhu modlitby exorcismu, je znamením toho, že ďábel prohrál. Satan sklánějící se před Boží mocí se vzteká, pokouší se tak zastrážovat a způsobit přerušování modlitby prováděné nad osobou potřebující osvobození.

Zaměř svůj zrak k Bohu

Jenom perspektiva smrti a zmrtvýchvstání Krista ukazuje skutečně hřích a zlo, které na světě existuje. „Zjevení Boží lásky v Kristu ukázalo zároveň rozsah zla a přemíru milosti. Je tedy třeba se zabývat otázkou původu zla a mít přitom zrak své víry upřený na toho, který jediný nad ním zvítězil.“ (KKC 385) Satan ví, že výsledek jeho zápasu s Bohem je už daný (srov. Jak 2,19) a že čas jeho působení je omezený (srov. Zj 12,12). Bojí se a nenávidí Boha, ale nemůže-li jeho samotného

bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Bůh sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

Evangelium – Mt 25,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také

do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: »Ženich je tady! Jděte mu naproti!« Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: »Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.« Ale prozíravé odpověděly: »Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodavačům a kupte si.« Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: »Pane, pane, otevři nám!« On však odpověděl: »Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.« Bďte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

zasáhnout, zkouší s takovým vztekem zasáhnout jeho milované děti.

Podle církevních otců se Lucifer vzbouřil, když zatoužil být Bohem pro sebe, nechtěl Bohu sloužit. Protivil se také Boží vizi stvoření, jehož korunou je člověk – stvořený z prachu země – milovaný Bohem. Ďáblova nenávist k člověku vyplývá vlastně z toho, že člověk je milovaným dítětem Božím. Ta pravda přivádí na mysl slova žalmu: „Co je vůbec smrtelník, že na něj pamatuješ, Adamův syn, že ho ráčíš navštěvovat? Udělal jsi ho o málo menším než bohy, věnčíš ho slávou a krásou.“ (Ž 8,5-6)

Znalosti tématu ďábelského působení jsou nutné k vystříhání se nástrah Zlého, ale skutečným předmětem lidského zájmu, poznávání, a konečně kontemplace a lásky je Bůh. On je nekonečně mocnější než ďábel a jeho láska k člověku je nevyčerpatelná. Proto je třeba v sobě pěstovat vzhledem k Bohu postoj syna, a ne otroka. Intenzivní modlitba plná víry, hluboké i osobní prožívání smrti a zmrtvýchvstání Krista, zvláště účasti na Eucharistii, uvádí člověka do prostoru Boží lásky. Díky ní je člověk schopen odolávat ďábelským útokům, bojovat se svými hříchy. Přes náklonnost ke hříchu, která je důsledkem prvotního hříchu, je člověk pozván na cestu směřující ke svatosti. Svědčí o tom úryvek z *Katechismu katolické církve*: „Vítězství nad hříchem, jehož dobyl Kristus, nám dalo lepší dobro než ta, která nám odňal hřích: »Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě dale-

ko štědrěji ukázala milost.« (Řím 5,20)“ (KKC 420)

Nepochopitelná milost

Svatý Jan Maria Vianney přesvědčuje, že kdybychom věděli, jak nás Bůh velice miluje, umřeli bychom radostí. Člověk není schopen rozumem pochopit Boží lásku, ačkoliv ji neustále zažívá. Jenom díky ní žije a může se rozvíjet. Alice Lenczewska sděluje slova Pána Ježíše: „Já jsem Lásky. Mou přirozeností je láska, a mou touhou milovat. Proto jsem vás – lidi – stvořil: slabé bytosti bez síly – potřebující moji lásku. Chci vám dát všechno. Vy jenom otevírejte svá srdce a berte. Čím víc vezmete, tím větší bude moje radost. Tak moc mám na rozdávání – přijďte ke Mně všichni. Toužím vás očistit a posvětit – děti moje milované, zrozené z lásky a pro lásku. Má láska je neomezená a nikdy neskončí. Všechno: celý svět i každý z vás dýchá mou láskou a díky ní existuje. Má láska je život. Váš život, to je má láska ve vás.“ (*Svědectví*, s. 355)

Příkladem dokonalé spolupráce s Boží milostí a ponoření se v Boží lásce je Matka Boží. Maria – nejkrásnější a nejčistší mezi stvořeními, pokorná Boží služebnice, poslušná jeho vůli, je ikonou, uskutečněním plánu stvoření, v chvále naplněním Božího úmyslu. Díky ní bude dokonáno poslední vítězství nad zlým duchem (srov. Gn 3,15). Maria je Královna nebe i země a naše Matka.

Z Miłujcie się! 3/2017 přeložila -vv-

Ani oko nevidělo... (2)

Hlava II.

BLAŽENÉ PATŘENÍ - ÚČAST V BOŽSKÉ PŘIROZENOSTI

V blaženém patření „budeme podobni Jemu; neboť Ho budeme vidět tak, jak je“. (1 Jan 3,2)

V předešlé hlavě jsme se pokusili vysvětlit význam blaženého patření. Viděli jsme, že to není toliko *pohled na Boha*, nýbrž že vyvolení budou Boha *skutečně mít a z něho se radovat*. Viděli jsme mimo to, že blažené patření působí nejdůvěrnější spojení s Bohem, v němž se duše stává „účastnou božské přirozenosti“ ve stupni mnohem vyšším, než toho lze dosáhnout na světě.

Ale musíme být opatrní a nezaměňovat toto *spojení duše s Bohem*, to je mezi lidskou a božskou přirozeností v Ježíši Kristu. Neboť v NĚM tyto dvě přirozenosti, ač jsou různé, nemohou být odděleny. Lidská přirozenost je tak těsně spojena s přirozeností božskou, že přijímá svou osobnost od věčného Syna Božího. Proto nemůžeme říci, že Ježíš Kristus je jedna osoba jako člověk a jiná osoba jako Bůh. Tím bychom tvrdili, že v Ježíši Kristu jsou dvě různé osoby. A to je *blud*, již dávno církvi odsouzený. *V Ježíši Kristu je toliko jedna osoba a tato osoba je věčný Syn Boží*, v němž lidská přirozenost nemá své vlastní rozdílné osobnosti. Tomu se říká *osobní neboli hypostatické spojení*, které náleží jedině Ježíši Kristu a činí Ho Pánem pánů a Králem králů a Soudcem živých i mrtvých. Žádné jiné stvoření, ani nejblahošlavenější Panna nemůže usilovat o takové spojení s Bohem. Když tedy mluvíme o svém důvěrném spojení s Bohem v blaženém patření, rozumíme tím spojení *mravní*, a ne spojení fyzické nebo osobní. Proto, i když budeme s Bohem spojeni sebedůvěrněji, *vždycky nám zůstane naše osobnost a nikdy v Bohu nezanikneme*.

Na tomto světě podržuje každý svou osobnost, i když spojení mezi přáteli, mezi rodiči a dítětem, mezi mužem a ženou je sebedůvěrnější. Tak tomu bude i v nebi. Budeme na Boha patřit a požívat Ho, budeme s Ním spojeni důvěrně, ale vždy nám zůstane naše rozdílná osobnost a individualita. Spadne-li kapka vody do oceánu,

je pohlcena a úplně ztracena v nesmírné spouště vody. Naše spojení s Bohem takové nebude. Pro naše spojení s Bohem se hodí za příklad kapka oleje. Vznášejíc se na hladině, nemíchá se s vodou ani nepozbývá své individuality; zůstává kapkou oleje.

A nejenže si tak podržíme svou osobnost, ač spojenou s Bohem v blaženém patření, nýbrž mimo to nám zůstane i všechno, co skutečně náleží k *lidské přirozenosti*, neboť, jak učí sv. Tomáš, „*sláva nebeská není přirozeností, nýbrž ji zdokonaluje*“.⁽¹⁾ Proto, když nám Písmo svaté praví, že „*budeme proměněni*“, nesmíme si představovat, že budeme proměněni v anděly nebo v některou jinou přirozenost, odlišnou od přirozenosti lidské. Tato proměna znamená *nadpřirozené povznesení a zdokonalení* celé naší přirozenosti, nikoli však její zničení. Proměna dítěte v muže nemění ani není jeho duševní schopnosti ani smysly tělesné, ani netvoří nové síly nebo schopnosti, které dříve nebyly. Jeho postupná proměna v muže jen rozvíjí a zdokonaluje to, co ruka Boží při stvoření vložila do jeho přirozenosti.

Tento postupný rozvoj naší přirozenosti k jejímu zdokonalení v řádu přirozeném znázorňuje podivuhodnou *nadpřirozenou dokonalost, kterou moc Boží v nás způsobí v blaženém patření a v slavném vzkříšení těla*. Neboť i když potom budeme sebevznešenější, přece naše nynější přirozené síly nebudou ani změněny, ani zničeny.

Vysvětloval jsem tyto věci tak pečlivě proto, že máme nyní studovat *proměňující moc blaženého patření* na duši, jakož i *slávu duchového těla*, jímž budeme přioděni v den vzkříšení.

Podle andělského učitele má lidská duše trojí podobnost s Bohem.⁽²⁾ Podobá se Bohu *přirozeností, milostí a slávou*. *Přirozeně* jsou Bohu podobní, ovšem nedokonale, všichni lidé. Podobnost *milostí* je mnohem dokonalejší a je pouze v duších spravedlivých; *dokonale* Bohu podobni jsou vyvolení v nebi. Pokusme se proto proniknout smysl slov sv. Jana: „*Budeme podobni Jemu, neboť Ho budeme vidět tak, jak je*“; a slov svatého Petra, jenž tvrdí, že budeme „*účastni božské přirozenosti*“.

Dejme tomu, že bychom vstoupili do umělcovy pracovny, právě když si načrtl

nějakou podobiznu. Na *náčrtu* jsou všechny podstatné rysy: tvar hlavy, očí, uší, úst a všeho ostatního na lidské tváři. Již na něm jasně vidíme podobu člověka, který se dal malovat. Když se vrátíme za několik dní, není sice obraz ještě nikterak hotov, ale *malbou získal* již tolik, že je mnohem krásnější a dokonalejší, než když jsme jej viděli poprvé. Později, když je úplně hotov, zarámován a vystaven ke zhlédnutí, vidíme, jak je *dokonalý* a jako živý. Zdá se skutečně, že dýchá a žije. Jak veliký rozdíl je mezi malbou krásně dokončenou a pouhým náčrtem! Toto znázornění nás poučuje víc než abstraktní slovo, jak je *duše lidská podobna Bohu od prvního počátku* a jak tato její podobnost *vzrůstá milostí a ctností*, až se duši dostane posledního doteku a *dokončení v blaženém patření*.

Duše od prvního okamžiku své existence se podobá Bohu, protože je duch, a tedy *nesmrtelná*. Je obdařena *rozumem, svobodnou vůlí*, pamětí a vším, co náleží k duchovní bytosti. Je tedy již *přirozeným* obrazem Božím, ačkoli proti tomu, čím bude *milostí a blaženým patřením*, je teprve náčrtem.

Křest povznáší duši do nadpřirozeného stavu. Je obmyta krví Ježíše Krista a přioděna rouchem nevinnosti; tím – smíme-li užít tohoto příměru – se dostává obrazu *barvy a krásy*. Duši se vlévají víra, naděje a láska; jimi se stává schopnou vést *nadpřirozený život*. Potom přijímá jiné milosti, jimiž se smývají skvrny, odstraňují nedokonalosti a živí, posiluje, zkrášluje a rozvíjí se větší podobnost s Bohem.

Ale je nesmírný rozdíl mezi mrtvým obrazem, který jsme pozorovali na plátně, a duši. Podobizna nemá života; je naprosto trpná, a proto sama nepřispívá ničím ke svému vzrůstu ani ke své podobnosti s originálem. Kdežto duše je živý a rozumný obraz věčného Boha a může *sama* značně přispívat ke svému rozvoji a k větší podobnosti se svým Originálem – Bohem.

Nejenže je toho *schopna*, ale je i *přísně povinna spolupůsobit s Bohem*, zdokonalujíc to, co Bůh začal bez jejího spolupůsobení. Sama od sebe není schopna ani dobré myšlenky, ale *podporována milostí Boží* má nejen dobré myšlenky a žádosti, nýbrž i sílu uvádět je ve skutek. S Boží pomocí může a má konat ctnosti, kterým Ježíš Kristus učil a které žil: po-

koru, čistotu, tichost, poslušnost, trpělivost a odevzdanost do vůle Boží. Zvláště má žít jeho životem *lásky*, a to lásky k Bohu a k bližnímu.

Jakmile se tato božská láska stane hlavním zdrojem jejích skutků, všechno, co činí, připodobňuje ji čím dále tím více k Bohu. Potom nejen modlitba, svátosti, zbožná četba a jiné duchovní úkony, ale i dobrovolná umrtvování, pokušení od zlého ducha, světa a těla, i jídlo, pití a nevinné zábavy, všechno mocně přispívá k rozvoji a k zdokonalení obrazu Božího v ní. Neboť, jak říká sv. Pavel: „*Těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobru.*“ (Řím 8,28)

Kdybychom nyní mohli vidět duši v prvním okamžiku její existence, viděli bychom započatý obraz Boží. Kdybychom ji potom mohli vidět *hned po křtu svatém*, jevila by se nám mnohem krásnější, oděná rouchem nevinnosti a ozdobená milostí Boží. Ale kdybychom mohli vidět tuto duši po desíti, dvaceti nebo více *letech svatého života*, stěží bychom uvěřili, že je to stejná duše; tak velice se připodobnila Bohu a zkrásněla. Ale zase kdybychom ji mohli vidět spojenou s Bohem v *blaženém patření*, byli bychom tak překonáni jejím oslňujícím jasem a nadzemskou krásou, že bychom hned chtěli padnout na kolena a jí se klanět, domnívající se, že vidíme Boha samého a ne jeho pouhý obraz. Ona by zabránila tomuto klanění, ujišťující nás, že – ač se nám jeví tak vznešenou – je přece pouhým tvorem. To se stalo i sv. Janu, ač měl již tolik a tak krásných vidění. Když se mu zjevil zářící anděl, aby mu odhalil tajemství Boží, říká sv. Jan: „*I padl jsem k jeho nohám, abych se mu poklonil. Ale (on) mi pravil: »Hleď, ať toho nečiníš; jsem spoluslužebník tvůj i tvých bratří, kteří vydávají svědectví o Ježíšovi. Bohu se klaněj!«*“ (Zj 19,10) Sv. Augustin říká, že anděl byl tak krásný a slavný, že sv. Jan ho skutečně pokládal za Boha a že by mu byl opravdu vzdával božskou úctu, kdyby tomu anděl nebyl zabránil vysvětlením, kdo je.

Z toho vidíme, co míní sv. Jan, když nám praví, že budeme podobnými Bohu, „*protože uvidíme Boha tak, jak jest*“. Naše podobnost s Bohem začala prvním dnem naší existence. Rozvíjela se milostí Boží, svátostmi a naším vlastním spolupůsobením. Za života je průběh rozvoje *pomalý*,

tak pomalý, že se nám časem zdá, jako by úplně ustával. Ale v blaženém patření je průběh *rychlý* jako paprsek. Duše je náhle přetvořena *na ten stupeň podobnosti s Bohem, který zasloužila svatým životem*. Stává se Bohu podobnou, *protože Ho vidí tak, jak je*. Právě blažené patření má v sobě tu *přetvořující sílu* a přizpůsobuje duši Bohu.

Naše účast v božské přirozenosti začíná v tomto životě dary milosti, zvláště víry, naděje a lásky. Těmito ctnostmi se stáváme nejenom Bohu podobnými, ale Bůh se s námi také spojuje. V posmrtném životě nám uděluje Bůh svou přirozenost ještě dokonaleji dary slávy, zejména světlem slávy, patřením na božství, nebeskou láskou a blaženým požíváním...

Zde na zemi může znetvořený člověk hledět na krásný předmět, ale tím ještě sám nezkrásní. Chudšas hledí na bohatce, ale zůstává tak chudý, jak byl. Neučení člověk hledí na filosofa, a přece zůstává nevědomý, jak byl. V nebi tomu tak není. *Patření na Boha má přetvořující sílu*, tj. má sílu udílet vyvolené duši vlastnosti, které předtím neměla anebo které měla jen v zárodku. Tak i *duše, protože vidí Boha tak, jak je, je zaplavena veškerým poznáním*. Stává se krásnou krásou Boží, bohatou jeho bohatstvím, svatou jeho svatostí a blaženou jeho nevýslovnou blažeností. Slovem, patřením na Boha se stává *účastnou božské přirozenosti* a září jako Bůh na věky věků božskou jasností.

Démant pečlivě broušený a dokonale hlazený jiskří a září na slunci skvělým leskem. Nejenom světlo odráží, nýbrž je i pohlcuje, takže světlem, které pohltí, svítí i ve tmě. Je jakoby malým sluncem, zářícím vlastním světlem. Tak se stává účastným přirozenosti slunce, ale podřazuje při tom přirozenost a individualitu démantu. Něco podobného se děje v blaženém patření. Dokud byla duše na světě, Bůh ji brousil a hladil svátostmi a utrapením. A nyní, když je u Něho a vidí *Ho tak, jak je*, duše září a jiskří v jeho světle nevýslovným leskem. Odráží a pohlcuje Boží světlo a Boží krásu.

Ale poslyšme opět Lessia. O tomto udílení božské přirozenosti člověku říká:

„*Naše účast v božské přirozenosti začíná v tomto životě dary milosti, zvláště víry, naděje a lásky*. Těmito ctnostmi se stáváme nejenom Bohu *podobnými*, ale Bůh se s námi také spojuje. V posmrtném životě nám uděluje Bůh svou přirozenost ještě dokonaleji *dary slávy*, zejména *světlem slávy, patřením na božství, nebeskou láskou a blaženým požíváním*. Tak nabýváme největší podobnosti s Bohem a stáváme se dokonale syny Božími, zářícími jako božstvo, jsouce nejdokonalejším obrazem Nejsvětější Trojice. *Světlem slávy* se stáváme podobnými *Otcí; viděním božské podstaty* a božských osob se podobáme *Synu; oblažující láskou* se stáváme obrazem *Ducha Svatého*. *Blaženým požíváním* se podobáme *božství*; tak plně nabýváme účasti v božské přirozenosti.“⁽³⁾

Ó, jak blažení jsou vyvolení, když vidí, jak velice se podobají Bohu! Byli jsme stvořeni, abychom se radovali z nevýslovně blaženého patření na Boha a měli podíl v božské přirozenosti. Ale Bůh, i když nás stvořil bez nás, *nespasí nás bez nás*. Proti naší vůli nebude brousit a hladit naši duši, aby se hodila pro nebe. Proto musíme s Ním spolupůsobit a ve všem *plnit jeho svatou vůli*. Zkoušky, které nám Bůh posílá, nebývají sice bez trápení, ale zušlechťují duši, uhlazující její drsnosti a utvářejíce v ní obraz Boží. *Vše, co konáme ve stavu milosti, přidává krásy Božímu obrazu* v naší duši a tak nás připravuje, abychom tím lépe přijali konečný dotek božského Umělce v blaženém patření a zářili tím skvěleji, jakožto dokonalý obraz živého Boha.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.:
*Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly
Sestry Neposkvrněného Početí Panny
Marie v Přerově. Výtiskla Společenská
knihtiskárna v Přerově v roce 1934.*

*Imprimatur Olomucij, die 9 Aprilis 1934,
Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.*

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Sv. Tomáš AKVINSKÝ: *Summa theologická*, p. i. q. 62, art. 7.

⁽²⁾ Sv. Tomáš AKVINSKÝ: *Summa theologická*, p. i. q. 93, art. 4.

⁽³⁾ *De Perf. Divin.* lib. XIV. c. i.

„Já se dívám na Něho a On se dívá na mne.“

Setkání s Kristem v Eucharistii

Byl to působivý zážitek, o němž vyprávěl svatý farář z Arsu. Jednoho dne šel do svého kostela a spatřil tam rolníka, který se velmi soustředěně díval na oltář, na kříž a na svatostánek. Na otázku kněze, co tu právě dělá, řekl jenom: „Já se dívám na Něho a On se dívá na mne.“ Rolník tím vyjádřil vlastní podstatu křesťanské zbožnosti. Jde o to, přebývat u Pána, chtít být jemu nablízku, tak jako Marie v Betánii, která chtěla hlavně být u Ježíše a naslouchat jeho slovům.

Samozřejmě, že to měla Marie daleko snazší než onen rolník v Arsu, nebo my dnes – vždyť ona viděla Ježíše tváří v tvář, zatímco nám se ukazuje skrytý, v prostém, ale svatém proměněném chlebě. Pokud je k tomu prvnímu zapotřebí hluboké soustředění, kterého je možné dosáhnout jenom v tichosti a modlitbě, k tomu druhému je potřeba také víra v přítomnost Pána ve Svátosti oltářní – víra a důvěra v toho, který ve večeřadle tuto svátost ustanovil, a který byl toho ustanovení schopen, protože je Syn Boží.

Při uctívání Pána v kostele jde tedy na jedné straně o důvěru, ale také o to, zcela se na něho spolehnout, což obojí se nedá od sebe oddělit: Jenom když doufám v to, že Bůh mi přislíbil svoji přítomnost v Eucharistii, mohu se na to opravdu spolehnout. A když se na to spolehnu, důvěřuji pevněji, protože dokážu zahnat vroucnou modlitbou pochybnosti, které se stále znovu dostavují.

Ale nemá to, co je zahalené a skryté, také z jiné perspektivy svoji zvláštní hodnotu? Nechce nám snad on v této jednodu-

chosti ukázat svoji lásku a povzbudit nás, abychom ho znovu milovali? Kdyby přišel s blesky a v bouři, snad bychom ho nepochopili s takovou láskou, ba náš strach a třesení by byly tak veliké, že bychom se vůbec nemohli k němu přiklonit s láskou.

Sv. Jan Maria Vianney děkuje chlapci, který mu ukázal cestu do Arsu, a slíbujíc mu, že mu ukáže cestu do nebe. Tak chápe kněz svoji službu lidem. „Jediné štěstí, které máme na zemi, je milovat Boha a vědět, že jsme jím milováni.“

Na druhé straně ale víme z Bible, že se Bůh někdy ukazuje také v moci. Třeba Matouš popisuje, že setkání žen s andělem u prázdného hrobu se odehrávalo za velkého zemětřesení (Mt 28,2). Ale potřebujeme také občas zakusit, abychom si při vši božské lásce uvědomili vážnost následování. I když se Bůh ukazuje v Eucharistii tak malý a jednoduchý, je to přece ten mocný Bůh, který při všem milosrdenství dokáže také zjednat spravedlnost.

Ale k tomu není zapotřebí šokovat toho, kdo hledá setkání s ním. A tady jsme znovu u rolníka z Arsu. Jemu se zřejmě podařilo tak dlouho a tak intenzivně přebývat u Pána, že mohl pocítit, co je podle Kristova zaslíbení také realitou: „On se dívá na mne.“ A ten rolník k tomu nepotřeboval přijímání Eucharistie, nemodlil se před vystavenou Nejsvětější svátostí – on mohl zakusit tuto zkušenost, i když eucharistický Pán byl skrytý za dvířky svatostánku. Jak musel teprve zakusit jeho přítomnost, když se setkal s Kristovým Tělem v monstranci – a jak velmi, když ho přijal ve svatém přijímání?

Jak velká je naše touha po setkání s Kristem v Eucharistii dnes? Když svatý papež Pius X. na začátku 20. století povolil časté svaté přijímání – což předtím nebylo obvyklé –, byl to pro mnohé zbožné lidi zvláštní dar. Dnes je pro mnohé lidi nedělní slavení Eucharistie něčím, co je zatěžuje. Vyspat se je pro ně důležitější, fotbal má přednost. To je velmi politováníhodné, ale dnes si uvědomit dar Eucharistie se mi zdá možné jenom tak, že probudíme touhu po setkání s Kristem. Prvním krokem k tomu je – podle jednoho zkušeného duchovního mládeže –, vytvořit ovzduší ticha a klidu, aby bylo zřetelné, že toto ticho obohacuje, a právě tehdy je slyšet Ježíšův hlas a je možné setkat se s jeho tváří. Potom je možné také v kostele jako na svatém místě vnímat přítomnost Pána ve svatostánku.

Je to dlouhá cesta, která dá duchovnímu mnoho práce a jistě se setká také s neúspěchy. Ale je to cesta, která může přispět k obnově víry a ke zbožnosti.

Z Der Fels 6/2017 přeložil -mp-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Zvu vás, abyste se v tomto čase milosti stali modlitbou. Všichni máte problémy, utrpení a nepokoj. Světci necht' vám jsou vzorem a povzbuzením ke svatosti. Bůh vám bude blízko a vy budete obnoveni ve snaze o osobní obrácení. Víra vám bude nadějí a radost zavládne ve vašich srdcích. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. října 2017

Suma o darech svatého Josefa (87)

ČTVRTÁ ČÁST

Kapitola II:

Dar sestoupení svatého Josefa k svatým otcům do limbu

Protože rozumně věříme v to, že Josef podstoupil smrt před Kristovým utrpením, je třeba nyní uvažovat o privilegiích, kterými byl ozdoben mezi otci přebývajícími v limbu.⁽¹⁾ Jako o prvním privilegiu můžeme hovořit o zcela jistém poslání. Byl totiž ustanoven vyslancem pro zvěstování vtělení Božího Syna, jehož byl nepopíratelným svědkem. Vskutku mnozí králové a proroci chtěli vidět to, co viděl Josef, a neviděli. Proto, když umírali, jen zdáli to zvěstovali.⁽²⁾ Avšak Josef, když zemřel, zvěstoval otcům to, co viděl a slyšel. Tuto důstojnost popsal Spasitel jako blaženost, když řekl: „Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte!“⁽³⁾ A snad kvůli tomu Janovi, který se ptal: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“⁽⁴⁾, nechtěl Spasitel výslovně odpovědět ano či ne, jako by dosvědčoval, že vyslal jiného, jehož jistota o vtělení Božího Syna byla tak veliká a kdo byl starší než on sám. Toto poslání bylo předobrazováno v 39. a 40. kapitole knihy Genesis v patriarchovi Josefovi, když přebýval ve vězení a utěšoval zde uvězněné. A také v Tobíášovi, když navštěvoval zajatce a dával jim spásonosná napomenutí.⁽⁵⁾

Druhým privilegiem bylo co nejbohatší vyprávění. Je třeba plně věřit tomu, že Josef ukázal otcům způsob vtělení Božího Syna i počátek a postupný rozvoj jeho života. A také toto privilegium je jasně obsaženo v řečených předobrazech.

Třetím privilegiem bylo co nejrychlejší vysvobození, neboť Josefova duše nebyla uzavřena v limbu mnohá léta. Josef byl jako patriarcha Josef obdařen dvojím oděvem,⁽⁶⁾ totiž blažeností duše a těla, a jako první po Kristu, Králi králů, usedl v nebi, neboť Pán ho připojil k sobě, když vystupoval do nebe.⁽⁷⁾ Nechtěj o tom, prosím, věřící duše, pochybovat, ale pozoruj Boží moudrost a dobrotu vylitou ve stvoření. Sbírej, jak bylo v dávných časech přikázáno Židům,⁽⁸⁾ manu před východem slunce, tj. dříve,

než se tvé myšlenky rozpustí v žáru uvažování o časných věcech, a tak je uchováš neporušené, abys tuto pravdu mohla nahlížet jako nejvyšší jasnou. Uvažuj o tom, kolik poct a dobrodiní vznešený a nikoliv odrodilý syn prokazuje svému úctyhodnému otci, jak to velí přirozenost, radí rozum a kážou dobré mravy. A co máme v tomto smyslu říci o Kristu, pravém Bohu, z něhož pochází každé dobro na nebi a na zemi a jenž dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré⁽⁹⁾? Víme – a víme to jistě –, že věřící, který toto zakusí, bude vzdávat chválu a bude vyznávat, že Josefovy zásluhy si zaslouží větší chvály než ty, které jsme napsali my.

(Pokračování)

*Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

⁽¹⁾ Tato kapitola navazuje na předchozí kapitolu, kde se I. Isolani snažil dokázat, že sv. Josef zemřel před Kristovým utrpením. Je-li tomu tak, nemohl být po smrti přijat do nebe, protože nebe se otevřelo až Kristovým nanebevstoupením. Byl tedy přijat do limbu čili předpekli otců, kde přebývali všichni spravedliví od počátku světa a očekávali Kristovo vykoupění. Sv. Josef byl ovšem do tohoto limbu přijat s určitými privilegii, o nichž hovoří tato kapitola Sumy. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Srov. Žid 11,13. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Lk 10,23.

⁽⁴⁾ Mt 11,3.

⁽⁵⁾ Srov. Tob 1,15–18.

⁽⁶⁾ Srov. Gn 41,42. [pozn. překl.]

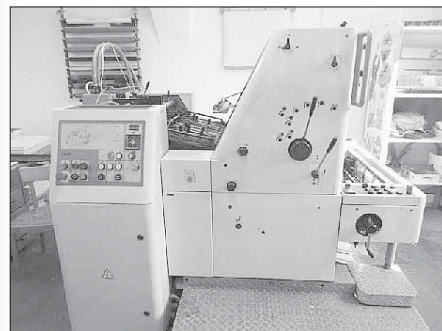
⁽⁷⁾ Jak bylo řečeno, sv. Josef nemohl být po své smrti přijat do nebe a musel čekat v předpekli na Kristovo nanebevstoupení. Byl však přijat do nebe hned, jak tam Pán vstoupil: ba dokonce, jak píše I. Isolani, Kristus ho při svém nanebevstoupení vzal s sebou. Mimo to, jak je zde naznačeno a jak bude rozvedeno v následující kapitole, byl vzat do nebe s tělem i duší. [pozn. překl.]

⁽⁸⁾ Srov. Ex 16,21: „Sbírali každé ráno: každý tolik, kolik snědl. Když začalo slunce hrát, rozpouštělo se to.“

⁽⁹⁾ Srov. Mt 5,45. [pozn. překl.]

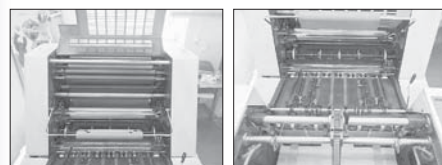
Matice cyrilometodějská s. r. o. (Olomouc) nabízí k prodeji tiskový stroj POLLY 166

Daný stroj nabízíme za **350 000 Kč bez DPH** s tím, že kupující si zafinancuje nákladku a odvoz stroje. Platba proběhne převodem na účet MCM nejpozději dva dny před převzetím stroje.

Technické údaje a seznam příslušenství k tiskovému stroji POLLY 166:

1. Tiskový stroj POLLY 166 – v. č. 166003 – rok 2000.
2. Stav počítadla: 48 359 562.
3. Kompresor – Becker DVT 3.6, Č. Nr: 422 194 22 901
Motor: 2,2 kW – 1 420/min., rychlost: 1 420/1 700 min – 0,1
Tlak: 500/500 – 55 m³/hod.
4. Centrální filmové vlhčení včetně nádrže na vodu a čerpadla.
5. Poprašovací zařízení – DST.
6. Super blue – potah.
7. Potahované vodové válce – 2 sady.
8. Bezpotahový vodový válec – 1 ks.
9. Brodicí válec (vodník) – 1 ks.
10. Mycí vana – pod barevník – 1 ks.
11. Vozíky – 3 ks + držadla k vozíkům – 2 ks.
12. Šuplík s nářadím – 1 ks.
13. Ofsetový potah (guma) DAY 3000, vč. náhradních upínacích lišt – 1 ks + 2 ks.
14. Návod na obsluhu stroje – 1x.
15. Návod na seřízení stroje – 1x.
16. Katalog náhradních dílů – 2x.
17. Katalog elektrického zařízení – 1x.
18. Katalog rozvaděče tiskového stroje – 1x.
19. Servisní kniha pravidelných prohlídek k nahlédnutí.

V případě zájmu volejte na tel. číslo 585 222 803 (paní Kyjevská nebo paní Mrtvá) nebo pište na e-mail: kyjevaska@maticecm.cz nebo mrtva@maticecm.cz.

Pondělí 13. 11. 2017

6:05 Klapka s ... (40. díl): Jiřím Mohauptem **7:10** V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora - Polabí **7:20** Pro vita mundi (137. díl): PhDr.h.c. Pavel Žák **8:10** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2016, 2. díl **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa - novinář **9:40** Česká věda **9:55** Velehradská zastavení, díl 6. - Poutníci ze Slovenska **10:05** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **11:10** Sedmihlásky (114. díl): Když jsem byl malučký **11:15** Maminčiny pohádky (13. díl): O panence z oříšku **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Vychutnej si víru: Velikonoční speciál **13:25** Terra Santa news: 8. 11. 2017 **13:45** Ars Vaticana **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. - Dvojitý život Mistra Jana Husa (1. část) **16:00** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **17:00** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **17:20** Život v modlitbě **18:00** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (3. díl): Kategorie Horský a horolezecký film **18:25** Sedmihlásky (114. díl): Když jsem byl malučký **18:30** Maminčiny pohádky (14. díl): O papírové lodičce **18:40** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **19:05** Vatican magazine (932. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:40** ARTBITR - Kulturní magazín (46. díl) [P] **20:00** Anežka Česká [P] **21:05** Music4mation [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Kulatý stůl: Domácí násilí **23:40** Vatican magazine (932. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:15** Noční univerzita: Prof. MUDr. Cyril Höschl, DrSc., FRCPsych. - Vrozené a naučené v chování **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 14. 11. 2017

6:05 V souvislostech (203. díl) **6:30** Pod lampou **8:35** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (3. díl): Kategorie Horský a horolezecký film **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Muzikanti, hrajte **9:50** Noční univerzita: Prof. MUDr. Cyril Höschl, DrSc., FRCPsych. - Vrozené a naučené v chování **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** G.Kancheli: Amao Omí; N. Luboff: Africká mše - Podzimní festival duchovní hudby 2017 **13:35** V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora - Polabí **13:45** Ars Vaticana **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Kulatý stůl: Domácí násilí **16:10** Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa - novinář **16:30** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **17:35** Ceferino Jiménez Malla - Cikán v nebi **18:05** Noeland (10. díl) **18:25** Sedmihlásky (114. díl): Když jsem byl malučký **18:30** Maminčiny pohádky (15. díl): O splněném přání **18:40** Hermie a ustrašený pavouk **19:10** Více než diaspora **19:30** Zpravodajské Noeviny (907. díl): 14. 11. 2017 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (130. díl) [P] **21:20** Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** Terra Santa news: 8. 11. 2017 **22:35** U VÁS aneb Festivalové kukátko (19. díl): Pánská jízda aneb Na skok od plotny **23:35** Zpravodajské Noeviny (907. díl): 14. 11. 2017 **0:00** Exit 316 (21. díl): Odsuzování **0:20** 44 let novickou **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 15. 11. 2017

6:05 Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. - Dvojitý život Mistra Jana Husa (1. část) **7:25** Vatican magazine (932. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **7:55** Dům ze skla? (16. díl): Daniel Raus **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Historie sklářství v Karlovině **11:05** Zpravodajské Noeviny (907. díl): 14. 11. 2017 **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Anežka Česká **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Festival dobrých zpráv 2017: Soutěžní snímky festivalu - 1. část **18:00** Ve službě Šuarů **18:30** Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vítr **18:40** Sedmihlásky (114. díl): Když jsem byl malučký **18:45** Dopisy z rovníku **19:30** Terra Santa news: 15. 11. 2017 [P] **20:00** Večer chval (6. díl): AMM Band [L] **21:15** Vezmi a čti: Říjen 2017 **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. - Konformisté, kolaboranti, nebo hráči s ohněm? [P] **23:25** Generální audience Svatého otce **0:10** Vychutnej si víru: Velikonoční speciál **0:40** Music4mation **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 16. 11. 2017

6:05 Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **6:30** Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka - hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel **7:00** Jak potkávat svět (54. díl): S Ivem Viktorínem **8:20** Vezmi a čti: Říjen 2017 **8:35** Terra Santa news: 15. 11. 2017 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Muzikanti, hrajte **9:55** Kulatý stůl: Domácí násilí **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Generální audience Svatého otce **12:50** Mezi pražci (62. díl): Listopad 2017 **13:40** Řeckokatolický magazín (130. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Festival dobrých zpráv 2017: Soutěžní snímky festivalu - 2. část **18:40** Zpravodajské Noeviny (908. díl): 16. 11. 2017 [P] **19:00** Prague Cello Quartet a Filharmonie Bohuslava Martinů, Kongresové centrum Zlín [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (908. díl): 16. 11. 2017 **0:30** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 17. 11. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (908. díl): 16. 11. 2017 **6:25** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **6:45** Anežka Česká **7:50** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (3. díl): Kategorie Horský a horolezecký film **8:15** ARTBITR - Kulturní magazín (46. díl) **8:25** Otazníky: Církev před a po sametové revoluci **10:00** Mše svatá na poděkování Bohu a sv. Anežce České za dar svobody z kostela sv. Mikuláše v Praze [L] **11:05** Živě z Prahy [L] **11:35** Lednický park vypravuje **12:00** Polední modlitba [L] **12:10** Živě z Prahy [L] **12:35** Danças Ocultas & Dom la Nena **13:10** Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka - hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel **13:35** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **14:00** Živě z Prahy [L] **14:35** Církev a Revoluce: debata o roli církve v listopadových událostech 1989 **15:30** Víra v pravdu **16:00** Zpravodajské Noeviny (908. díl): 16. 11. 2017 **16:20** V pohorách po

horách (24. díl): Kunětická hora - Polabí **16:35** Buon giorno s Františkem **17:40** Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček **17:50** Sedmihlásky (114. díl): Když jsem byl malučký **18:00** Festival dobrých zpráv 2017: Slavnostní vyhlášení výsledků a zakončení festivalu [L] **19:15** Festival dobrých zpráv 2017: Promítání vítězných snímků [P] **20:00** Stopy ve sněhu **21:00** Svatá Brigita Švédská (1. díl): Mladá léta **22:05** Večeře u Slováka: 33. neděle v mezidobí [P] **22:30** ARTBITR - Kulturní magazín (46. díl) **22:40** Česká věda **23:00** Vše pro mého krále a královnu **23:35** Kulatý stůl: Křesťanství v 90 minutách **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 18. 11. 2017

6:05 Klapka s ... (34. díl): Vladimírem Císařem **7:10** Muzikanti, hrajte **7:40** Quasimodo - Kristův kovboj **8:10** Léta letí k andělům (74. díl): Václav Žilka - hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel **8:40** Noeland (10. díl) **8:55** Sedmihlásky (114. díl): Když jsem byl malučký **9:00** Hermie a ustrašený pavouk **9:35** Buon giorno s Františkem **10:40** Exit 316 (21. díl): Odsuzování **11:00** Music4mation **11:25** Vatican magazine (932. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:15** Post Scriptum [P] **12:25** Pod lampou **14:30** Terra Santa news: 15. 11. 2017 **14:50** Večeře u Slováka: 33. neděle v mezidobí **15:15** Zpravodajské Noeviny (908. díl): 16. 11. 2017 **15:35** Cvrlikání (18. díl): Pavlína Jíšová **16:45** Svatá Brigita Švédská (1. díl): Mladá léta **17:45** Manželská setkání **18:00** Vychutnej si víru: Všechny cesty vedou do Říma [P] **18:30** Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček **18:40** Velehradská zastavení, díl 6. - Poutníci ze Slovenska **18:55** Pro vita mundi (113. díl): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP **19:30** V souvislostech (204. díl) [P] **20:00** Svatá Brigita Švédská (2. díl): Směrem k Římu **21:00** V pohorách po horách (6. díl): Radhošť **21:10** Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků - malíř **22:05** Post Scriptum **22:15** Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. - Dvojitý život Mistra Jana Husa (1. část) **23:35** Řeckokatolický magazín (130. díl) **23:50** Mosambik - Cipriano **0:25** Danças Ocultas & Dom la Nena **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 19. 11. 2017

6:15 Hrdinové víry (8. díl): Oto Mádr **7:20** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **8:20** Cvrlikání (18. díl): Pavlína Jíšová **9:30** Večeře u Slováka: 33. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kostela sv. Mikuláše v Ostravě - Ludgeřovicích [L] **11:20** Lednický park vypravuje **11:45** ARTBITR - Kulturní magazín (46. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news [P] **12:55** V souvislostech (204. díl) **13:25** Svatá Brigita Švédská (2. díl): Směrem k Římu **14:25** Muzikanti, hrajte [P] **15:00** Missio magazín: Říjen 2017 **16:00** Děti Haiti **16:15** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (4. díl): Kategorie Vodní sportovní film [P] **16:40** Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. - Konformisté, kolaboranti, nebo hráči s ohněm? **17:55** Sedmihlásky (129. díl) [P] **18:00** Noeland (11. díl) **18:30** Hermie a Stanley na táboře **19:10** Music4mation **19:30** Exit 316 (21. díl): Odsuzování [P] **20:00** Má vlast: Náměšť na Hané [P] **21:15** V souvislostech (204. díl) **21:35** Duchovní malby (1. díl): Anděl **22:05** Buon giorno s Františkem **23:05** Ale on není bílý **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Česká věda **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

POUŤ RODIČŮ, KTEŘÍ PŘIŠLI O DÍTĚ

Perinatální hospic, z. s., Vás zve na pouť, která nabízí prostor pro sdílení s jinými rodiči, kteří zažili totéž, ať už nedávno, nebo před deseti lety.

Kde: Hora Matky Boží, Králíky

Kdy: 9. prosince 2017, 10 - 18 hodin

Program: 10.00 křížová cesta za nenarozené a předčasně zemřelé děti v ambitech kláštera • 11.00 koncert s osobním svědectvím • 12.30 pauza na oběd (možné zakoupit v kláštře) • 14.00 výroba memoryboxů pro *Dítě v srdci*, prostor pro svatou zpověď, pro duchovní rozhovor s knězem či psychologem, pro osobní modlitbu, procházka po okolí • 17.00 mše svatá za rodiče, kteří prošli ztrátou dítěte.

Více na www.ditevsrdci.cz. Přihlášení a informace: petrakolcavova@gmail.com.

Pouť nabízí:

- Prostor pro sdílení s jinými rodiči, kteří zažili totéž, ať už dávno, nedávno, nebo před deseti lety.
- Možnost otevřít své srdce Bohu a vylít mu vše, co prožívám. Možnost svátosti smíření a duchovního rozhovoru s knězem či řeholní sestrou.
- Možnost dovolit si otevřít špatně zhojené rány a promluvit si s psychologem, pokud jsem dosud neměl odvahu to udělat.
- Možnost získat informace či podporu ze strany pracovníků perinatálního hospice *Dítě v srdci*.
- Prostor udělat něco dobrého pro budoucí rodiče malých andlíků a podpořit dobrou věc.

PODĚKOVÁNÍ V PRAZE V KATEDRÁLE A U PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA - sobota 18. 11. 2017

Po převzetí milostné sochy Panny Marie Fatimské při národní pouti v Cova d'Iria 13. 9. 2017 začala její cesta diecézemi Čech a Moravy v pražské katedrále. Tam také chceme přijít v sobotu 18. 11. 2017 v 10 hodin poděkovat společnou modlitbou za náš národ k Panně Marii a našim národním patronům. Bude nám mimořádně umožněna i modlitba v kapli sv. Václava a také návštěva arcibiskupské kaple u sochy Panny Marie Fatimské, která k nám připutovala díky kardinálu Josefu Beranovi z exilu před 50 lety (1967).

Odpoledne budeme slavit mši svatou ve 14 hodin v chrámu Panny Marie Vítězné na Malé Straně u Pražského Jezulátka (*zde od 13.30 hodin bude společná modlitba děků a chval*).

Registrace poutníků - převzetí identifikace pro společný příchod do katedrály bude tentokrát přímo před hlavním vchodem do katedrály vpravo u naší státní vlajky v čase od 9.30 do 10 hodin. Ti, co půjdou pouze na odpolední mši svatou ve 14 hodin k Pražskému Jezulátku, registraci nepotřebují.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

11. - 18. LISTOPADU 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 11.	PO 13. 11.	ÚT 14. 11.	ST 15. 11.	ČT 16. 11.	PÁ 17. 11.	SO 18. 11.									
Antifona	1136	1262	1741	1961	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1768	1990	1228	1363		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1864	1796	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1769	1990	1593	1803		
Antifony	1137	1264	1865	1797	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	813	914	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1865	1797	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1770	1991	1232	1367		
Antifona k Zach. kantiku	725	818	1865	1797	1170	1300	1186	1317	1202	1334	1780	2002	1593	1804		
Prosby	1140	1268	1744	1963	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1771	1992	1232	1368		
Závěrečná modlitba	725	818	1866	1797	1171	1301	1590	1800	1591	1801	1592	1802	1594	1804		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	725	818	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1866	1798	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1774	1995	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1867	1799	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1747	1966	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1867	1799	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1777	1999	810	911
Ant. ke kant. P. M.	724	818	725	818	1867	1799	1180	1310	1196	1328	1211	1344	1781	2002	726	819
Prosby	1135	1261	1149	1277	1750	1969	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1778	2000	811	911
Záv. modlitba	725	818	725	818	1866	1797	1181	1311	1590	1800	1591	1801	1592	1802	726	820
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 12. 11. - 32. neděle

v mezidobí

1. čt.: Mdr 6,12-16

Ž 63(62),2.3-4.5-6.7-8

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!*)

2. čt.: 1 Sol 4,13-18

Ev.: Mt 25,1-13

Pondělí 13. 11. - památka

sv. Anežky České

1. čt.: Mdr 1,1-7

Ž 139(138),1-3.4-6.7-8.9-10

Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)

Ev.: Lk 17,1-6

Úterý 14. 11. - ferie

1. čt.: Mdr 2,23-3,9

Ž 34(33),2-3.16-17.18-19

Odp.: 2a (*Ustavilně chci velebit Hospodina.*)

Ev.: Lk 17,7-10

Středa 15. 11. - nezávazná památka

sv. Alberta Velikého

1. čt.: Mdr 6,1-11

Ž 82(81),3-4.6-7

Odp.: 8a (*Povstaň, Bože, sud' zemi!*)

Ev.: Lk 17,11-19

Čtvrtek 16. 11. - nezávazná

památka sv. Markéty Skotské

nebo sv. Gertrudy

1. čt.: Mdr 7,22-8,1

Ž 119(118),89.90.91.130.135.175

Odp.: 89a (*Navěky, Hospodine, trvá tvé slovo.*)

Ev.: Lk 17,20-25

Pátek 17. 11. - památka sv. Alžběty

Uherské

1. čt.: Mdr 13,1-9

Ž 19(18),2-3.4-5

Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)

Ev.: Lk 17,26-37

Sobota 18. 11. - nezávazná sobotní

památka Panny Marie

1. čt.: Mdr 18,14-16; 19,6-9

Ž 105(104),2-3.36-37.42-43

Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 18,1-8

nebo nezávazná památka Posvěcení

římských bazilik sv. apoštolů Petra

a Pavla

1. čt.: Sk 28,11-16.30-31

Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4.5-6

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Mt 14,22-33

O MNIŠÍCH

**MALÝ MNICH A JEHO ZAČÁTKY:
SEDMÝ DAR**

*Harry Farra • Z angličtiny přeložil Jiří
Gračka • Ilustrace Markéta Žižková*

Během svého prvního roku v klášteře musí malý mnich vybojovat řadu duchovních bitev – těch ve svém nitru i těch, které se odehrávají v okolním světě, při setkáních s druhými lidmi. Najde pomoc u svých spolubratrů, dokáže čelit zlu a zvítězí v zápase o svou duši? Podobnosti o duchovních bojích křesťanského života ukazují, jak dosáhnout hluboké víry a stát se dítětem, které smí vejít do Božího království, protože – slovy pouštních otců – každý z nás ve svém srdci nosí kus mnicha.

Cesta • Váz., 143x175 mm, 192 stran, 228 Kč

Z AŠRAMU DO KLÁŠTERA

*Joseph-Marie Verlinde • Z francouzštiny přeložila Věra
Vějrychová*

Autora této knihy v mládí silně oslovil guru Mahariši Mahéš Jógi. Jacques Verlinde (nar. 1947, řeholním jménem Joseph-Marie) byl velmi nadaný student, maturoval v 15 letech a specializoval se na obor nukleární chemie. V roce 1968 na něj zapůsobil jmenovaný guru, zakladatel tzv. transcendentální meditace, který právě pobýval v západní Evropě. Jacques zanechal nadějně vědecké dráhy a následoval jej nejprve do Španělska a pak do Indie, kde delší dobu pronikal do tajů nově objevené duchovní cesty. Po několika letech ale prožil nečekané oslovení Kristem, které ho přimělo k návratu do Evropy a ke křesťanství. Ještě nějakou dobu se snažil spojit život v Kristu s používáním nabytých paranormálních schopností, než pochopil, že okultní síly neovládá, ale ony ovládají jeho. Časem našel odvahu i příležitost podstoupit proces očišťování a osvobození ze závislosti na moci, kte-

rá nebyla Boží. Verlinde hodnotí svou zkušenost s východní mystikou negativně. Křesťanům, kteří touží po náboženské zkušenosti Východu, přináší varování. Ale činí tak s mimořádným citem, přičemž argumentuje nejen na základě hluboké osobní zkušenosti, ale i pomocí solidních antropologických a teologických znalostí.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 125x200 mm, 224 stran, 249 Kč*

**TRAPISTÉ Z TIBHIRINE • NOVODOBÍ MUČEDNÍCI
Z ALŽÍRSKA**

Iso Baumer • Z němčiny přeložila Alžběta Nekulová

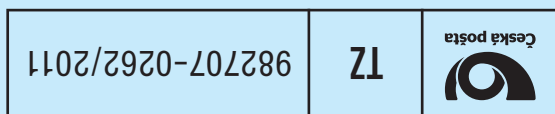
Osud mnichů z Tibhirine se dostal do pozornosti širší veřejnosti poté, co o nich francouzský režisér Xavier Beauvois natočil film *O bozích a lidech*. Příběh se odehrál v trapistickém klášteře v Alžírsku v polovině 90. let 20. století. Komunita zde pokojně žila uprostřed muslimské většiny. Kdo byli tito mužové? Jaké životní zkušenosti měli za sebou a co si plánovali do budoucna? Kdo a proč je v březnu 1996 unesl a brutálně zavraždil? Podle oficiální verze byli mniši uneseni a popraveni islamistickými teroristy. Závěry soudního vyšetřování ani další pátrání novinářů však tuto verzi jednoznačně nepotvrzují. Iso Baumer se zamýšlí také nad dějinami křesťansko-muslimského dialogu v této neklidné oblasti. Na základě textů samotných mučedníků ukazuje, že dialog s vyznavači islámu pro ně nebyl jen formalitou nebo úlitbou politické korektnosti. Křesťané ani muslimové nesmějí dopustit, aby se víra v Boha stala záminkou k nenávisti, nebo dokonce k bratrovražedným útokům.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 132x189 mm, 104 stran, 129 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spol. Vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc, IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc, Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádáme nezveřejněné příspěvky nevracíme.